

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 2.

PAVEL GOLIA:

IZ KNJIGE „PESMI O ZLATOLASKAH.“

Magdalene.

O polnoči, še pozneje
zapuščajo mračne domove
in grejo iskat...
Molčijo aleje,
skovikajo sove
in v temi pozdravi
zločinski jih svat,
da oskruni poslednje jim sanje,
ko jih pelje od tod
na brežradostno ženitovanje.
Usmili se jih, o Gospod!

Popreje, popreje,
pred leti, pred meseci, tedni
so bile nedolžne in čiste.
Naj se milotožno nasmeje
i njim — saj vsi smo nevredni —
Tvoja ljubezen, o Kriste!

Glej, vsak falot in vsak idijot
jih prezira in pljuva nanje.
Daj, vrni jim vero in sanje,
usmili se jih, o Gospod!

Ob zori blesteči
se vračajo trudne in blede
v temačni kvartir.
Le enkrat jih osreči,
v uho jim šepeči
blagodejne besede,
ki jih niso še slišale
nikdar in nikjer!
I one so bile iz mater rojene
nedolžne in čiste.
Poišči v temačnih kvartirjih zgubljene
ovčice,
usmili se jih, o Kriste!